Ч. 60. Середа 29 (16) марта 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневника пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна відрочена. — Гостина німецкого цісаря у Відни. — Голоси російскої праси про російске ультіматум.— Кабінетна криза в Італії.

Вчера по перерві розпочав промовляти на засіданю буджетової комісиї пос. др. К. Левицкий. В часї его бесїди війшов президент посольскої палати др. Паттай з письмом в руці і вручив его предсїдателеви комісиї пос. Кіяріому. Пос. Кіярі перервав промову посла Левицкого і відчитав письмо, після котрого найвисшою постановою з дня 27 марта с. р. раду державну відрочено. На тім покінчило ся засїдане.

Перед тим засїданем на запрошене президента міністрів бар. Бінерта відбула ся конференция членів сторонництв більшости. Бар. Бінерт заявив, що надії на зворот в поглядах сторонництв опозицийних не здійснили ся і після вістий, зміна в становищи тих сторонництв можлива лише тоді, коли би вже тепер прийшло до реконструкциї кабінету по мисли їх бажань, або коли би ту реконструкцию обіцяно на найблизший час. В противнім случаю спинять они наради буджетової комісиї, так, аби полагоджене буджетової провізориї до дня 1 цьвітня було неможливе і аби в той спосіб вимусити т. зв. стан ex lex. Коли би ті жаданя славяньскої униї виповнено, тоді она не робила би перепон ухваленю буджетової провізориї. Однак президент кабінету уважає реконструкцию кабінету в теперішній хвили виключеною з тої причини, що не можна допускати, аби меншість диктувала условя більшости, а супротив того довше проволїкане нарад над буджетом в комісиї було би безцїльне.

Що дальше стане ся взагалї, не звістно. Віденьскі часописи запускають ся в ріжні здогади. Одні кажуть, що до 8 днів наступить розвязане палати, другі, що правительство на основі § 14 полагодить державні коиечности, але то лиш—як сказано—здогади і на прояснене ситуациї треба ждати ще кілька днів.

В телеґрамах подали ми вже подробиці приїзду німецкої пари цісарскої до Відня з кн. Йоахимом і кн. Вікториєю. Придержуючи ся строго приватного характеру, гості цілий день не опускали замку в Шенбруні.

О годині 1 в полудни відбуло ся родинне снїдане в честь гостий. О годині 4 по полудни цісарска пара в товаристві Є. В. цісаря Франц Йосифа виїхала в отвертім повозі на проїздку по парку шенбруньскім, а перед тим о год. 2½ кн. Вікториа і кн. Йоахим в товаристві Найд. архикняжни Єлисавети, дочки архикнязя Франца Сальватора, виїхали на проїздку по місті.

О годині 7 вечером відбув ся обід. Найясн. Пан і Найд. архикнязї явили ся в мундурах пруских, цісар Вільгельм в мундурі австрийских гузарів. При обіді уживано золотої застави. По обіді о годині 8·50 вечером цісарскі гості від'їхали з двірця Гользендорф в дальшу дорогу до Венециї а звідтам на Корфу. Наясн. Пан відвів гостий на дворець, де дуже сердечно попращав ся. — Найясн. Пан надав кн. Йоахимови прускому велику ленту ордеру сьв. Стефана, а кн. Вікториї хрест ордеру Єлисавети.

Про російске ультіматум до Хіни „Новое Время“ — після телеґрафічних донесень — пише ось що: Російска дипльомация остаточно зробила те, що було від давна неминуче. Тепер черга на хіньске правительство; на него паде одвічальність. Росия може тільки сказати, що справа еї справедлива. — „Бірж. Ведомості“ висловлюють надію, що рішучість скорійше доведе до цїли ніж дїтвацке бовтане дипльоматиї. Взаїмний дух відплати не лежить в інтересї Росиї, однак як би війна вибухла, то атак на Хіни мусить бути сильний і могучий.

Одним словом, як щось непредвиджене в найблизшім часї не станеть ся, а Хіни не схотять послухати російского ультіматy, то на

Спомин свого поляку.

(З французского).

Волоцюга страшно виглядає, а жите на селї таке гарне.

Він один з тих волокитів, яких підчас жнив можна досить часто побачити, а сам виглядає так страшно, що треба було гонити его від кождої хати. Бук, котрим підпирає, то таки справдїшна палка розбишацка, а на вивороті его полотнянки, замаценої від поти і пороху є виразно товстим чорнилом вибите число— видко що то знак або арештантский або купелевий.

Кілько лїт може єму бути? Нещасте лїт не має. Він іде жваво як би який молодий парубок, але в рудавій бороді его прокидає ся вже густо сивий волос; єму не встидно, що він такий нужденний. Старий, повстяний капелюх підсунув в гору, синими своїми очима споглядає відважно, а іде босо, щоби не дерти пару великих міцних чобіт, котрі несе в своїй войсковій торбі.

В своїй войсковій, але й страшній поставі іде він стежкою поміж двома ланами, на котрих колосє сягає єму аж по плечі. Не знає, куди веде тота стежка, бо довкола него розтягає ся велика рівнина, як далеко оком гляне, а липневе сонце страшно припікає. З правого боку пшениця, жито, овес з лївого овес, жито, пшениця, лиш он там далеко в долині стоять рядом тополї, над котрими полетів якийсь ворон, а дальше, ще дальше горби зарослі лїсами що вкрили ся сїрою мракою.

На небі не видко ані одної хмаринки. Волоцюга обтер собі рукавом піт з чола і понурим поглядом розглянув ся по яснім небосклонї.

Минувшого вечера заходив він до кождої хати якогось великого села і держачи покірно капелюх в руках, запитував:

„Чи не наймив би ся я у вас на який день до роботи?“

На него видивили ся, змірили его від голови до ніг такими очима, що в них видко було або недовірє господаря або страх господинї і зараз єму відповідали:

„Ні... ні, нам не треба нїкого“.

Мав ще лиш пару крейцарів, за котрі купив собі кусень хлїба, а відтак ішов смерком дальше. В потоцї, що плив попри дорогу, напив ся водицї і угасив спрагу як яка звірина. Коли настала ніч, ляг де в збіжу на поли, поклав собі свою торбу під голову замість подушки, а що був утомлений, то спав аж до сходу сонця. Відтак встав і аж тряс ся від холоду та серед сьпіву пташків пустив ся в дальшу до дорогу.

Волоцюга думав о своїй сумній минувшости.

Він був знайда і вихований ся у якоїсь жінки на селї, до котрої его маленькою дитиною віддали, а котра все его лиш била та поштуркувала — тілько було у него й згадки з его найпершої молодости. А всеж-таки виріс він на здорового хлопчиска і не робив більше нїчого, лиш ходив зі старухою збирати ріще. Тої старухи кождий в селї боян ся, бо еї уважали за чарівницю, а що она була забобонна, то й сама гадала, що она таки справдї чарівниця. Коли бувало знайде в курнику яке трохи не так біле яйце, як другі, то зараз розібє его иа перехрестю, бо она, бачите, гадала, що в таків яйци сидить якась гадина. Пізнїйше посилала она его до школи, але там его не любили і висьмівали ся з него, бо казали, що він син чарівницї. З того приходило межи хлопцями часто до бійки, а він все кождого побив.

Коли єму було 14 лїт — его кормителька була померла — був би він в цїлім сусїдстві не знайшов нїякої роботи, як би не якийсь господар, що взяв ся був возити рінь до желїзницї. Той наймив его до коний, платив єму три франки, давав їсти як псови, а в стайни міг спати на берлові. Парубки в селї его не навидїли, дївчата сьміяли ся з него, а що любив він все самоту, то его уважали за придурковатого. Та й не був дальше в сьвітї, як у містї, віддаленім на три милї, аж прийшла бранка і его взяли до войска, віддали до полку піхоти число 75.

Перші часи в полку то були его одинокою милою згадкою. Перший раз почув він тут, що люди собі рівні, пізнав, що є якась справедливість. Єго ліжко стояло коло ліжка якогось панича, всї товариші тикали собі, і тут — чого він найбільше не сподївав ся — значив кождий чоловік тілько, що й другий, а щоби відзначити ся від других, була на то лиш одна чеснота — послух. А що він був чоловік

Далекім Сході прийде до великої війни, яка може пригадати часи з 1905 року.

Назначений президент нового італіяньского кабінету розпочав переговори також з социялістами про участь їх в міністерстві. Переговори веде з визначнии социялістичним послом Біссоляті, котрого приняв вже король на авдиенциї.

Біссоляті поставив три точки, від принятя котрих залежить участь его партиї в правительстві: 1) виборчу реформу на найширшій основі, 2) загальну податкову реформу і 3) зложене кабінету з самих лїберальних елементів. З обниженя видатків на войско Біссоляті зреґиґнував, бо Джолїтті заздалегідь заявив, що не буде входити в переговори над сею справою. Коли переговори доведуть до успішного кінця, то Біссолятті обійме теку міністерства рільництва, а крім него увійдуть до кабінету ще два социялісти.

Партийна управа социялістичного сторонництва постановила поки що здержатись з означуванем свого становища до сего факту, одвічальність полишити дотичним послам, а собі застерегти рішене на пізнїйше.

В палаті викликує сей зворот Джолїттіого до крайної лївиці тим більшу увагу, що більша часть его партиї поборювала кабінет Люцаттіого саме з приводу его близьких зносин з социялістами.

Послідні телеґрами з Риму подають за „Tribun-ою" імовірну лїсту кабінету: в лїсті тій теку міністерства заграничних справ задержує Сан Джуліяно, теку рільництва дістае Біссоляті.

Новинки.

Львів, 28 марта 1911.

— **Іменованя і перенесеня.** Президент галицкої Дирекциї почт і телеґрафів іменував адъюнкта Петра Крутія почтмайстром в Козлові і перенїс почтмайстра Йос. Кржеменя з Козлова до Конюх.

— **Щедрий дар для „Сїльского Господаря".** В ювилейнім дни смерти Тараса Шевченка зголосив ся до президиї Тов. „Сїльский Господар" Впр. о. посол Йосиф Фосиф і заявив, що з нагоди сих великих роковин дарує Тов. „Сїльский Господар" із своєї невеликої маєтности ґрунтової, яку посїдає в Скнилові під Львовом, простір одинайцяти моргів ґрунту, в цїли заложеня і веденя взірцевої школи огородничо-садівничої імени Т. Шевченка. Сей великодушний і многоцїнний дар о. посла Фолиса, має для Товариства „Сїльский Господар" як і взагалї для нашого розвитку господарского величезне значіне. 11 моргів ґрунту, дуже пригідного на заведене огородництва і садівництва під самим Львовом, дає можність заложеня взірцевої школи, яка стане осередком шireня поступового огородництва і садівництва в краю.

Сими днями споряджено на сей акт даровизни акт нотарияльний і Тов. „Сїльский Господар" перейміло дарований предмет в своє посїдане та переводить якраз тепер через свого фахового інспектора огородництва і садівництва подрібний плян загосподарованя сего предмету.

Честь і слава Впр. о. Фолисови за так щедрий і великодушний дар, а суспільність наша певно буде ему вдячна за то. В найблизшім часї, хоч очевидно ані за рік ані за два, бо се просто неможливо не лиш длятого, що Товариство „Сїльский Господар" не має майже нїяких фондів, але навіть з самої природи стане тут інституция великої ваги — взірцеве садівничо-огородниче заведене, в котрім наша молодїж хлїборобска буде могла образувати ся практично в сих галузях господарства. Головні основи на яких має опирати ся згадане заведене Головний Видїл „Сїльского господаря" ухвалив вже на своїм послїднім засїданю і часть пляну буде вже переведена сего року.

— **Нові складницї почтові.** З днем 1 цьвітня 1911 р. заводить дирекция почт і телеґрафів складницї почтові: в Мальчицях городецкого повіта і в Березові вижнім печенїжиньского повіта.

— **Нещаслива пригода.** У фабрицї дріжджів на Голоску великім дістав ся машиніст К. Венґляр межи трансмісиї машини і покалїчив ся так тяжко, що аж треба було відставити его до шпиталю. — На переходячу улицею Чацкого сторожиху Марию Океньо впала тяжка футрина з вікна дому, призначеного на розвалене і зранило її тяжко в голову.

— **Шевченкові роковини в Сокали.** Українська громада в Сокали відсьвяткувала сегорічрі роковини Тараса Шевченка величавійше як звичайно. В суботу дня 18 марта відбув ся в сали „Народного Дому" великий концерт. Вступне слово виголосив директор учительскої семінариї др. Володим. Коцовский, а смичкова орхестра і на дутих інструментах відограла кілька творів, а дуже добре вишколений мішаний хор відспівав попри инші пісні псалом Бортняньского „Вскую прискорбна єси" і „Заповіт" Шевченка-Вербіцкого в супроводі орхестри. — Численний жіночии хор відспівав „Баркаролю" Людкевича, судия Поворозник співав баритонове сольо, а п-на С. Федоровичівна віддеклямувала Шевченка „Кавказ".

На другий день в недїлю 19. марта був о 2-ій годинї „народний концерт" з такою проґрамою: Промову виголосив міщанин Теодор Каравай, а річ про Шевченка оден молодий селянин з Хороброва. Потім наступили селяньскі хори. Мішаний хор з Поториці співав Лавровского „Корона золотая" — а мішаний хор з Нисмич співав мім иншими Лисенкову композицию „На прю". Хор мішаний з Сокаля співав Людкевича „Ой Морозе, Морозеньку" і инші народні пісні. Мала дівчинка — селянка деклямувала Шевченка „Розкрита могила" — а більша „До Основяненка". О год. 4. по полудни рушили всї участники а також і численно зібраний нарід з перед „Народного Дому" в похід на відкрите нової улиці ім. Шевченка. (Громадска рада на жадане радних Русинів рішила назвати давну улицю Свитазівску — улицею Шевченка). Погода сприяла і похід удав ся.

Похід отвирали „Соколи" з Сокаля з красною хоругвою, а за ними поступали численно зібрані „Січи" з відділами Січовичок. Похід задержав ся перед хатою, де була уміщена „памяткова таблиця" і по відповідній промові п. Тимошика та відспіваню народних гимнів, серед пісний вернув цїлий похід в взірцевім порядку перед „Народний Дім". Таблицю памяткову поміщено на домі зі соломяною стріхою. Нова улиця Шевченка є дуже красна, довга, широка і замешкала майже цїла міщанами Русинами.

Вечером того самого дня відбуло ся представлене „Назара Стодолї", драми в 3-ох діях Шевченка. — На концерті в суботу і на представленю в недїлю було більше міскої інтелїґенциї — а знов на народнім концерті в недїлю по полудни було найбільше селян з околичних

інтелїґентний, хоч мало образований, став по першім році служби капралем, а по другім вже фірером а тепер вже прикладали руку до чака й ті, що колись висьмівали его в селї.

Але хвиля нерозваги, нетверезість, знищила его. Якраз іменували его були фельдфеблем. Одного дня, коли він мав в своїй кишени компанїйні гроші, випив він три порциї полинівки скоренько одну по другій, а то і якась шалена пристрасть для дївчини з поганими очима зробили з него злодія, злочинця. Від тої пори упадав він чим раз низше й низше. Мусів ставати перед воєнним судом, а той засудив его на три роки до Альжиру, де треба було жити в страшній спеці. Коли вийшов з того пекла, з того місця ганьби, вічного его так не мучило, як згадка про те, що він так низько упав і та вічна спрага, котру він міг лиш горївкою угасити.

Тепер вже не мав нікого на сьвітї, хто би був видобув его з тої грязи, хто би був подав ему помічну руку. Жив заєдно як волоцюга то ставав за робітника, то напастував людий. Коли голод его мучив, то він брав ся по трохи красти, а через то познакомив ся і з поліциєю. Деж він перебував через послїдні роки? — В криміналї. А через послїдну зиму? — Такожь в криміналї. А від трох днїв не міг він в тих сторонах, де волочив ся, знайти роботи; при тім видав він послїдний крейцар, з'їв послїдну окрушину. Щож тепер мало стати ся? Що було ему дїяти?

Чоловік той ішов дальше дорогою, аж прийшов коло якоїсь деревляної фіґури, з котрої дощ сполокав вже був давно її краску. Здвигнув плечима і пустив ся на лїво.

Може на яких двіста кроків дальше побачив він перед собою хорошу, біленьку сїльску хату, що була відділена від гостинця зеленою муравою. Якась молода жінка в синій спідници станула на порозї і кликала до себе малого хлопця, що бавив ся на траві з красним великим псом.

„Чуєш хлопче! — Чуєш!"

Дитина побігла чим скорше до матери, а пес став уїдати і великими скоками кинув ся на волоцюгу. Він лиш кулаком погровив тій хатї, де було богатство, де навіть з цьвітів щастем дихало, а відтак закляв і пустив ся в бік. Так опинив ся він знову на широкій рівнинї сам один, пропащий; его брала ся розпука, а голод таки вже добре ему допікав.

Нараз запіяв когут, недалеко була хата. Волоцюзї хотїло ся страшенно їсти. Тим гірше! Пішов би туди все одно, чи жебрати, чи красти а хочби і розбивати. Прискорив кроки і незадовго опинив ся перед якимсь малим хутором. Пустив ся сьміло через подвіре, підчас коли перепуджений дріб став розбігати ся на всї сторони, приступив до малої соломою вкритої хати і взяв за клямку від скляних дверий, але двері не отворили ся.

„Чи є хто в хатї?" — гукав він з цїлої сили через кілька хвиль. Нїхто з хати не відзивав ся. Люди, видко, були в поли при роботї. Волоцюга обвив собі праву руку своїм старим повстяним капелюхом, вибив шибу в дверох і попробовав замок, котрий із середини отворив ся, бо не був замкнений на ключ, отворив двері і війшов до хати.

Опинив ся в низькій комнатцї, здаєсь одинокій на цїлу хату. Там стояли ліжко, піч, шафа і стіл, а на столї бохонець хлїба і ніж кухонний, а далї єще й пачка тютюну. Збоку стояла тяжка, дубова скриня, в котрій селянин ховає звичайно свої талярики завиті в якімсь старім платку.

Перший раз в житю пустив ся той чоловік на розбій, хоч его ждала за то кара на ґалерах. Ну, що було дїяти? Який був початок, такий мусів бути і конець.

Взяв борзенько ніж зі стола і приступив до скрині та вже хотів її розбивати. Але на стінї, під котрою стояла скриня, побачив нараз прибитий якийсь папір і став ему приглядати ся уважно; читає, а там стоїть написано: „75 полк піхоти". Він призадумав ся.

То був абшит якогось Дібоа, що служив трубачем в другій компанїї, в третім баталіонї.

Отже то він хотів обікрасти якогось товариша зі свого давного полку. Той Дібоа не служив за его часів, бо дата на абшитї була нова, але він все таки був з его полку. Станув і не знав, що робити.

„Стало ся по дурному!" — сказав він відтак тихим голосом сам до себе.

Нараз споглянув на стіл, де лежали хлїб і тютюн, та вже знав, що зробити.

Розкроїв хлїб по половинї, добув відтак з кишенї люльку і капшук — ну, тим чей можна запозичити ся у свого товариша? — відтак вийшов з хати, а заїдаючи хлїб, пустив ся стежкою через поля на гостинець.

сел. Комітет уладжуючи сї сьвята, запросив до участи всї читальнї „Просьвіти“ з повіту — а також не жалував нї працї, нї труду і не диво, що всї чотири точки Шевченкового обходу (2 концерти, представлене і відкрите улицї Шевченка) дуже гарно випали.

Ученики учит. семінарії і ґімназисти в Сокалї обходять Тарасові роковини окремо.

— Горіюча улиця. Немалого страху зазнали жителї міста Відня, що мешкають на передмістю Фаворітен, при ул. Ґудрун. Там завізвано дня 23. с. м. робітників, котрі мали направити водопроводи. Ледви що ті робітники виймили перше брукове каміне, як цїла улиця зачала горіти. Очевидно, що й в ґазових проводах що попсувало ся, бо зпоміж брукового каміня зачала добувати ся полуминь і піднимала ся щораз висше. Робітники мусїли чим скорше втїкати, бо земля під їх ногами зачинала горіти. З сусїдної станицї полїцийної збігли ся зараз всї полїцияни і замкнули улицю зі всїх боків. Тимчасом наспіла сторожа пожарна, котра взяла ся огонь гасити. Робота була дуже трудна, бо треба було вишукувати насамперед всї тоті підземні щілини, де призбирав ся ґаз, котрий горів. При тім огни двох мулярів, якийсь Найбавер і Рондар так собі попекли лице, що треба аж було завізвати на поміч стацию ратункову. Улиця горіла аж до пізного вечера.

— Про звістну катастрофу в Новім Йорцї доносять дальше: Число осіб, котрі згинули підчас послїдної катастрофи, виносить 141; в шпитали лежить 12 осіб тяжко зранених. Велика часть жертв то Німцї і Італіянцї, з того 90% самі дївчата. Деякі трупи так попалені, що не можна їх було розпізнати лиш по деяких дорогоцїнностях, які мали при собі. Власти розвели строге слїдство, щоби ствердити, з чиєї вини стала ся катастрофа.

— Дрібні вісти. Полїция арештувала торговельника Пінкаса Адлера, котрий продавав вінцї грибів, а щоби більше важили, понапихав між гриби камінні плиточки. Сїмнайцять таких вінців зложено на полїциї. — П. Амелія Вайсова згубила вчера в Ринку брилянт з брошки вартости 150 кор. — В судовім переховку знаходить ся дамский годинник золотий з личком дитини. Згубу можна відоброти в суді повітовім секция III відділ IV у Львові. — В Ціцікарі було в послїдних двох тиждням 25 случаїв смерти на чуму.

— З бразилійских кольоній. Дня 19 лютого с. р. відбули ся в Прудентополи Загальні збори товариства „Просьвіта“. З причини неприсутности голови о. Рафаїла Криницкого, який тимчасово заступав місце бл. п. о. Сїмкова на Марешаль Малет, отворив збори заступник голови п. Микола Дацюк. По зложеню звіту старий видїлом, приступлено до вибору нового видїлу, до котрого увійшли слїдуючі панове: голова Клим Ґутковский, місто-голова Йосиф Денисевич, секретар Ілия Станкевич, касиєр і бібльотекар Василь Равлик, видїлові о. Ігумен Маркиян Шкирпан, Стефан Савка і Олекса Кузишин. До контрольної комісиї вибрано панів Махайла Брикайла і Семка Кукурудзу.

При внесках і запитах ухвалено знести для членів оплату за випозичуване книжок з бібліотеки і члени будуть могли від тепер випозичати книжки з бібліотеки товариства даром, а нечлени за оплатою 5 вентинів від книжки. Відпозичуване випозичених книжок другим особам заборонено. Ухвалено дальше запренумеруввати крім „Прапора“ ще чотири часописи. Уреґульовано також засїданя видїлу і на засїданя призначено кожду першу недїлю по першім, як і рівнож для контрольної комісиї. Для бібліотеки ухвалено справити відповідну шафу. Наконець ухвалено вступити до „Союза Народної Ради“.

Маєтковий стан товариства виносить з днем 19 лютого: 930 мілів і 400 рейсів; 787 мр. 700 рс. лишилось з попередного року, а сего року призбирано 142 мр. 700 рейсів. Маєток той ульокувало товариство в той спосіб: 650 мілів вложило яко удїл до „Народного Дому“, 137 мр. 700 рс. на закупно бібліотеки, а 142 мр. 700 рс. на біжучі видатки. Дїяльність товариства в сім році була слаба.

Телеґрами.

Краків 28 марта. Нинї закінчив ся процес против Трудновского і єго товариша Садовского обжалованих о убите Рибака, що був тайним аґентом росийської охрани. На основі вердикту судиїв присяжних трибунал видав вирок увільняючий. По оголошеню вироку відозвали ся оплески на сали і на ґалериї. Деякі панї обсипали увільнених вінцями. Садовского випущено зараз з вязниці, а Трудновского ще задержано, бо що до него прокуратор зголосив жалобу неважности.

Відень 28 марта. Комунїкат о нинїшнім засїданю нїмецко-народного союза зазначує, що союз висказав невдоволене з причини поступованя унії славяньской, котре довело до відроченя, і імовірно доведе до розвязаня палати. Відтак обговорювано близькі вибори і висказано ся за можливо як найскоршим реченцем переведеня нових виборів.

Льондон 28 марта. Підчас представленя в кінематоґрафічнім театрі в Мідлесборо (ґрафство Йорк) внаслїдок фальшивого алярму, що горить, настав переполох; 3 особи згинули а 13 тяжко поранено.

Петербург 28 марта. Часописи доносять, що мінїстер маринарки Воєводский подав ся до димисиї.

Будапешт 28 марта. Дневник урядовий оголошує санкціоноване закона о континґентї рекрутів.

Надіслане.

Оповіщенє.

Подаю сим до відомости всїм інтересованим, що від пять (5) лїт занимаюсь копанем керниць (студень) з бетоновими рурами. Роботу мою виконую скоро в кождій порі року і для цїлковитого вдоволеня властителя керницї.

Піднимаюсь виконати і вставити рури до керницї до 50 метрової глубини. Рівнож обовязуюсь ся направити і викінчити розпочаті а недокінчені і зіпсовані керницї иншими а не фаховими майстрами. Близших пояснень і інформаций на жадане подаю устно і письменно.

Іван Лесюк

господар в Ковалївцї, п. п. Яблонів коло Коломиї.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 3·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·59.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).